

[Knud Kristensen.]

ført. Den højtærede Udenrigsminister og den højtærede Statsminister vil maaske kunne se det, hvis jeg giver mig til at spørge: Den Udtalelse, som nu er forelagt om det sydslesvigske Spørgsmaal, hvordan er den forelagt i Ministeriet? Hvordan var den oprindelig? Hvilke Ændringer blev der foretaget i den? Er der nogen Minister, der har ønsket det oprindelige Udkast ændret? Enhver vil vel sige: Hvad kommer det egentlig jer ved? — og med Rette.

Dertil kommer, at den Meddelelse, som Udenrigsministeren her har givet om Forholdet inden for Ministeriet, er ganske urigtig. Det, vi kom med til Det udenrigspolitiske Nævn, var ikke et Overflødhedshorn med Meddelelse fra forskellige Ministre om de Ønsker og Betragtninger og Synspunkter, som de kunde ønske behandlet. Det var noget, der var behandlet i Ministeriet, og det, der kom ud deraf, var Ministeriets Standpunkt. Det var dets Forslag til Det udenrigspolitiske Nævn og til de politiske Partier i det hele taget, og det var, som sagt, ikke noget, som den enkelte havde ønsket eller ikke ønsket. Det er ganske urigtigt at fremstille det paa den Maade, at det var noget, som man tog med, fordi enkelte Ministre ønskede dette eller hint til Behandling. Det var det ministerielle Standpunkt, som alle Ministrene hæftede for og gik ind for. Det er da ogsaa klart, at naar Ministrene kommer til Rigsdagen eller til Det udenrigspolitiske Nævn og siger: det er vort Standpunkt — saa er det Ministeriets Standpunkt. Det har Rigsdagens Partier Krav paa. Hvis det ikke er Ministeriets Standpunkt, maa Ministeriet sige: Vi har endnu ikke taget Standpunkt, men vi vil samtale med jer, for at vi i Forening kan naa til et Standpunkt. Selvfølgelig maa der forhandles om det, for at Rigsdagens Flertal kan staa bagved. Det, der var Tale om, var ikke noget, som enkelte Ministre havde ønsket. Det var Ministeriets Standpunkt, som det kom med til Det udenrigspolitiske Nævn og andetsteds som det, man ønskede at forebringe over for Udlandet.

Dernæst:

„Dette Afsnit i Noten kom til Behandling og blev som bekendt forkastet og Noten vedtaget i en Skikkelse, som jeg fuldt ud kunde tiltræde.“

Det vil altsaa sige, at Udenrigsministeren her offentligt tager Afstand fra, at han har tiltraadt den Politik, Ministeriet som Helhed ønskede at føre, men som det paa Grund af Flertallet her i Rigsdagen ikke var i Stand til at gennemføre. Jeg vil sige, at det er det stiveste, jeg har hørt endnu.

Saa tidligt som i Aabningstalen efter Ministeriets Dannelse i 1945 hedder det:

„Ministeriet vedkender sig fuldt og helt den nationale Selvbestemmelsesret, som fortsat maa være Grundlaget for Rigets Grænse mod Syd.“

I den Aabningstale, som blev holdt den 7. Oktober 1947 her i Rigsdagen, og som den højtærede Udenrigsminister var med til at tage Ansvar for, hedder det:

„Ministeriet, der staar paa den nationale Selvbestemmelsesrets Grund, og som nærer det Haab, at Sydslesvigernes Selvbestemmelsesret maa blive en Realitet, vil fortsat bestræbe sig for at støtte og styrke Danskheden Syd for Grænsen i dens Kamp...“ o. s. v.

Den højtærede Udenrigsminister er fuldt bekendt med, at Regeringen med Selvbestemmelsesretten mente, at det var noget, der hørte Fremtiden til, hvilket for saa vidt ogsaa staar i Noten, at Selvbestemmelsesretten ikke kunde blive effektiv, ikke kunde blive en Realitet, medmindre der blev givet en vis Ret til Afstemning. Det er den højtærede Udenrigsminister fuldt ud bekendt med. Ikke desto mindre oplyser han, at det er han Modstander af, og det gør han efter at have siddet i denne Regering i to Aar, og efter at vi har stillet Forslag om Afstemning ikke blot een Gang, men ogsaa antydet det en anden Gang.

Jeg maa sige, højtærede Udenrigsminister, hvor ondt det end gør mig, at denne Adfærd savner jeg et parlamentarisk Udtryk til at betegne, og jeg skal derfor blot sige dette, at jeg beklager paa det dybeste, at jeg nogen Sinde har opfordret den højtærede Udenrigsminister til at indtræde i det Ministerium, som jeg dannede, og jeg beder den danske Befolkning om Undskyldning for, at jeg ikke har været i Stand til at gennemskue det Dobbeltspil, som her er foregaaet. Men dette er ogsaa en Ting, der har Adresse til den højtærede Statsminister, som har kendt dette, som har vidst dette. Hvor længe han har vidst det, ved